

Va ser aleshores quan Blasco va deixar anar una de les frases que desviaren els focus del nucli central de la causa. Va dir que no sap enviar un correu electrònic, va autoqualificar-se de “no massa lúcid” i de “cor de bona ànima”, i a fi de no involucrar-lo encara més, va negar-se a afirmar que Xavier Llopis, el seu veterà cap de gabinet, siga amic seu: “Ja em fa por pronunciar la paraula amistat!”.

Tauroni tampoc no en sabia res.

L'endemà, divendres 10 de gener, va arribar el torn d'Augusto César Tauroni, que també va delegar tota la responsabilitat en els funcionaris de la Conselleria, “cap dels quals no és assegut ací [com a acusat]”. “És curiós que ningú no diguera ni pruna sobre la compra dels pisos” per part de Cyes, va reblar Tauroni, que va definir el procediment de l'adjudicació de la subvenció amb un símil taurí: “Com els bous quan es dirigeixen cap a la plaça, tot anava encaixonat”.

“Com que tot sovint l'administració ajuda els sindicats i les associacions a adquirir les seues, em va semblar que Cyes adquiriria els habitatges per establir-hi la seua oficina tècnica”, va explicar.

Ell va desenvolupar la funció d'enllaç entre Rafael Blasco i Cyes, capitanejada per Marcial López i Josefa Cervera. “Blasco sempre mira d'ajudar la gent”, va advertir. En el seu cas, va ingressar 418.000 euros per unes obres de canalització d'aigua que no es van dur a terme: “Jo havia de dissenyar la casa, no construir-la”, va excusar-se a preguntes del molt incisiu fiscal Vicente Torres.

—No eren massa diners, per una feina com aquella? —va demanar-li.

—Segons la nostra Constitució, vivim en una societat de lliure mercat.

Tauroni va admetre haver enviat un correu electrònic a Blasco titulat “Argumentos para ridiculizar a Ángel Luna”, síndic socialista a les Corts quan va esclatar el cas i l'oposició va exigir-hi explicacions, va dir que era empresari les 24 hores del dia —“sempre busque la manera de facturar i guanyar diners”— i va relativitzar el “de pitjors n'hem eixit” que li va escriure a Blasco. “És com a la presó, que tots diem ‘ja eixirem’, cosa que no significa que isquem junts”.

Tot seguit van emmanillar-lo i va tornar a Picassent. Aquest dimarts, més.

Víctor Maceda

El periodista Sergi Castillo Prats ha escrit ‘Tierra de saqueo’, un llibre que aplega els principals episodis de corrupció del País Valencià de manera amena i ben estructurada.

Tal com s'afirma a l'obra, el ‘cas Cooperació’ és dels menys onerosos, però el més reprobable.

“Aquesta vegada, Blasco no se salvarà”

Com es poden explicar els grans casos de corrupció del PPCV en un llibre de 500 pàgines i no en una enciclopèdia?

—He agrupat i ordenat la feina de molts periodistes valencians, una cosa que calia fer. Com a periodista, em sobtava i em preocupava que no hi haguera cap llibre que parlara de la corrupció que hem patit al País Valencià. Amb l'allau de notícies sobre la matèria, tots plegats havíem perdut una mica la perspectiva. Sentia la necessitat que ens aturàrem momentàniament i analitzar allò que ens ha passat, relacionant uns casos amb els altres, que és el que faltava. El meu treball, en definitiva, és el mèrit de molta gent.

—**Vau treballar sis anys com a corresponsal a Benidorm, el trampolí polític del president valencià Eduardo Zaplana, que va ser-ne l'alcalde —del 1991 al 1993— gràcies a una moció de censura. Amb ell a la Generalitat, del 1995 al 2002, van esclatar casos com el de l'Ivex i Terra Mítica. Va semblar-hi les llavors del camp tan florit que hi ha ara?**

—Zaplana va dissenyar el model basat en els grans projectes temàtics i els grans esdeveniments, apujant l'autoestima dels valencians fins al punt de fer-nos creure que érem el centre del món. En realitat, era una forma de negoci, d'afavorir un seguit d'empreses i de xarxes clientelars. Conjuntament amb Oriola, Benidorm és el bressol de la corrupció valenciana, i haver-hi treballat m'ha servit de molt.

—**En efecte, al vostre llibre interconnecteu els protagonistes principals d'aquest serial negre.**

—És que la majoria de vegades no es tracta de fenòmens aïllats. Les empreses que apareixen en la trama de factures falses del *cas Terra Mítica* ja s'havien beneficiat de l'adjudicació del mapa sonor i del mapa verd de Benidorm. En aquest sumari també hi ha implicat Enrique Ortiz, l'empresari clau del *cas Brugal*. A Terra Mítica van treballar Lubasa i Hormigones Martínez, que després han estat relacionades amb el *cas Gürtel*... Quant a les xarxes de corrupció, no hi ha hagut campistes i zaplanistes. Tot ha estat una gran xarxa. Tant Sonia Castedo i Luis Díaz Alperi [campistes] com José Joaquín Ripoll [zaplanista] freqüentaven el vaixell d'Ortiz, per exemple.

—**L'ombra de la corrupció sempre ha planat més sobre Zaplana que no sobre Camps, però al primer no el van imputar mai, i el segon, va haver de dimitir el càrrec.**

—I això que n'hi havia proves evidents, com aquells enregistraments dels empresaris en què es deia que [l'empresari Vicente] Conesa li duïa els diners a Zaplana, o la seua participació directa en el *cas Naseiro*, quan afirmava que es gastava molts diners en política i que volia comprar-se un Opel Vectra de 16 vàlvules. L'esquerra valenciana va demonitzar tant Zaplana que l'arribada de Camps va ser alliberadora, va significar una glopada d'aire fresc. Provenia de la

branca democristiana del partit, no era un liberal com aquell i es pensaven que, per això mateix, duria uns valors nous. Allò fou una greu errada, perquè Camps no sols va perfeccionar el sistema instaurat per Zaplana, sinó que en va multiplicar la megalomania i l’egocentrisme. Semblava que no hi havia hagut ningú entre Jaume I i ell. Camps i Rita Barberà van erigir-se en els pares de tots els valencians.

—**Ara n’hi ha que volen rehabilitar Zaplana.**

—De fet, amb Alberto Fabra ha passat igual. Alguns van fer-lo bo de seguida que va estrenar-se a la presidència, però el seu intent de recuperar Zaplana i la seua gent demostra que és el PPCV en el seu conjunt, que es troba en procés de descomposició. El caos que impera al si del partit és enorme.

—**El fil argumental del llibre és el cas Gürtel, pel qual va dimitir Camps, però entremig, lligueu la resta d’episodis tèrbols. El més reprovable, tal com assegureu, és el cas Cooperació, que la setmana passada es va començar a jutjar al TSJCV. És l’únic per què s’ha destituït algú: Rafael Blasco va ser apartat com a síndic i va demanar la baixa del PPCV abans no l’expulsaren.**

—En arribar al Consell, Fabra havia de fer algun gest, i va fer el mínim possible: que la Generalitat es personara com a acusació en el cas Cooperació, “per la sensibilitat especial” que tenia, i en el cas Emarsa, en assabentar-se que s’havien pagat prostitutes [segons els acusats, traductores romaneses] amb diners públics de la depuradora de Pinedo. Al PPCV hi ha persones honestes que se n’avergonyeixen, però la direcció del partit deixa molt a desitjar. Fabra no va forçar l’expulsió de Blasco per la imputació en el cas Cooperació, sinó per les declaracions en contra seua que va fer en un programa de televisió.

—**Assevereu que, en esclatar el cas Gürtel, Camps va fer-se “blascodependent”. Certament, el va fer síndic parlamentari i conseller alhora, provant d’aprofitar-se del seu olfacte polític, però a la fi tant l’un com l’altre han eixit de la primera línia, i de quina manera.**

—Blasco sempre havia estat un fontaner. En abandonar el PSPV-PSOE va voler crear Convergència Valenciana, que havia d’aplegar Unió Valenciana (UV)



PRATS I CAMPS

i la Unitat del Poble Valencià (UPV); va promoure un partit independent a Alzira, el PSI, que acabaria ostentant l’alcaldia; després va ajudar Zaplana a fagocitar UV, i més endavant va crear el Partit Socialdemòcrata (PSD) per tal de restar-li vots al PSPV en les eleccions autonòmiques del 2007... Quan Camps es va veure contra les cordes, hi va recórrer a la desesperada, malgrat les sospites que ja hi havia. Que fusionara la figura de conseller i portaveu en la persona de Blasco indica la situació límit en què es trobava aleshores. Va ser un punt d’inflexió, sens dubte.

—**Blasco va ser interlocutor d’Iñaki Urdangarin, que aspirava a construir un port esportiu a l’Albufera, va**

mitjançar en l’intent de compra del València CF per part de l’empresa fantasma Dalport, va mirar de controlar les associacions de veïns, d’immigrants i d’ONG, etc. En el PPCV era molt ben considerat, però alhora, el consideraven un estrany. No era dels seus. Se n’han desfet per això mateix?

—Jo opine que no se n’han desfet. Al judici ningú no li ha fet costat, però ell vota allò que vota el PP, disposa de recursos econòmics propis al grup de no adscrits perquè els seus ex-companys així ho han decidit, i no s’hi ha enfrontat encara, més enllà d’aquelles declaracions contra Fabra. Blasco i el PP han funcionat com una UTE, era una unió d’interessos. Després d’una trajectòria molt llarga, Blasco va trobar en el PP el partit on ningú no li posara fre, on poguera moure’s lliurement i fer negoci, a diferència del que li havia passat amb Joan Lerma. Zaplana, José Luis Olivas, Camps i ara Fabra van gaudir de la seua lleialtat, supose que a canvi d’alguna cosa.

—**El cas Cooperació investiga el desviament de sis a vuit milions d’euros a**

“Fabra forma part del passat i és incapaç de separar-se’n”



les empreses d'Augusto César Tauro-ni. Les adjudicacions que aquest empresari va rebre de les conselleries per on va passar Blasco sumen 40 milions. Hi suraran irregularitats, d'èpoques passades?

—Estic convençut que hi haurà més irregularitats i que les coneixerem pròximament. Són les mateixes persones operant durant molts anys de la mateixa manera, amb la impunitat de qui sap que no l'enxamparan mai, però els han enxampat i la gestió de Blasco ha quedat oberta en canal. Ara que la justícia ha permès l'accés a tot d'expedients que la Generalitat havia negat als partits polítics, és quan veiem quines coses ens pretenien amagar. Cal recordar, a més, que una de les primeres adjudicacions de la Generalitat a les empreses de la trama Gürtel va ser obra de Vaersa, que depenia de Territori i Habitatge quan Blasco n'era el titular.

—José Manuel Vela va dimitir com a conseller d'Hisenda després de lliurar a Blasco, en seu parlamentària, un informe judicial sobre el cas Coopera-

“Blasco va trobar en el PPCV el partit on ningú no li posara fre”

ció. Va ser la primera víctima? N'hi haurà més? Morirà matant, Blasco?

—L'episodi de Vela va ser fortuït, el van destapar un periodista hàbil i un fotògraf que va saber captar el moment en què li donava l'informe. Amb tot, crec que Blasco té moltíssima informació de moltíssima gent, i aquesta gent té por que la puga contar si es veu acorralat. Per això Fabra va mantenir-lo al seu grup tant de temps, tot i els informes contundents de l'Advocacia de la Generalitat, que li demana 11 anys de presó. Fins aquelles declaracions explosives a 13TV, que no es va decidir a fer-lo fora.

—Tenint en compte els antecedents, la boirosa Associació Contra la Corrupció de la Comunitat Valenciana és una plataforma impulsada per Blasco i el seu entorn? Ja han acudit als tribunals contra el conseller i secretari general del PPCV, Serafín Castellano, un enemic íntim seu, i contra Fabra mateix.

—No ho descartaria, en absolut. Blasco té diversos escenaris plantejats i pot haver posat en marxa operacions paral·leles. Si resseguim el seu recorregut, del FRAP fins al PP, veiem que sempre té asos en la màniga... Aquesta és una possibilitat que sí que contemple.

—El seu lletrat, Javier Boix, ja va salvar-lo als inicis dels anys noranta, i recentment ha aconseguit l'absolució de Camps i que a Carlos Fabra li apliquen la pena mínima pels seus delictes fiscals. Se n'escapolirà?

—Aquesta vegada, Blasco no se salvarà. Trobe que s'ha mitificat en excés el penalista Boix. Efectivament, va tenir el mèrit de salvar Blasco en aquella ocasió i va poder anul·lar les escoltes telefòniques del cas *Naseiro*, però l'ex-conseller valencià Luis Fernando Cartagena va ser empresonat i ell n'era l'advocat. Ara Carlos Fabra també ha resultat condemnat... I amb Camps, va tenir alguns aliats circumstancials, com ara l'aleshores president del TSJCV, Juan Luis de la Rúa, que va separar la peça dels vestits de la resta del cas *Gürtel*, en especial de la part

que investiga el finançament il·legal del PPCV, cosa que va afavorir-lo molt.

—Si la part de Camps haguera anat unida a la resta, encara no s'hauria celebrat el judici i potser continuaria com a president imputat.

—Podria ser, però em fa l'efecte que no. Ara bé, pel que respecta al cas *Gürtel*, no descartaria gairebé res. Milagrosa Martínez [ex-presidenta de les Corts i ex-consellera de Turisme] està entre l'espasa i la paret [la fiscalia li demana 14 anys de presó], el seu judici arribarà després del de Blasco i qui sap què pot passar. Hi ha sis consellers de Camps imputats en la causa i és estrany que tots operaren de la mateixa manera i contractaren irregularment les empreses de la trama, si no fóra perquè els ho va indicar algú en concret.

—No descarteu una altra imputació de Camps?

—No descarte que algú d'ells, en ple judici, diga que acatava les ordres d'un superior. Hi ha cinc consellers i més d'una trentena d'alts càrrecs de la Generalitat imputats en la branca valenciana del cas *Gürtel*. Són departaments diferents, empreses i fundacions públiques... Seria molt casual que tots ells actuaren de manera coincident, més aviat sembla que hi havia indicacions perquè contractaren amb aquestes empreses en concret. I en un partit piramidal com el PPCV, qui hi era al capdamunt era Camps.

—De moment es jutgen casos de les etapes de Zaplana i Camps. Fabra també tindrà els seus? Els socialistes insinuen que el primer podria ser l'adquisició per un euro de l'empresa Valmor, organitzadora dels grans premis de Fórmula 1 de València i que arrossegava un deute de 40 milions, ara assumit per la Generalitat.

—Tinc claríssim que serà així, perquè Fabra ha estat incapaç d'alterar el rumb de les coses. A més, no és un nouvingut a la política del País Valencià: era diputat a les Corts quan Camps presidia la Generalitat i alcalde de Castelló quan Carlos Fabra n'era regidor. Fins i tot qui va substituir-lo a l'alcaldia de Castelló [Alfonso Bataller] està imputat en el cas *Gürtel*. Fabra no hi era aliè, ha format part de tots aquests equips i ha contribuït a dur els valencians a la situació en què ens trobem ara. Fabra forma part del passat i és incapaç de separar-se'n.

Víctor Maceda